

ХАРОШЫЯ «ХАРОШКІ»

Я ўпершыню трапіла на рэпетыцыю легендарных «Харошак». Можна сказаць, апынулася ў самым сэрцы вядомага беларускага калектыву. Здымаю абутак, бо тут паркет і таптаць яго не хочацца. Спачатку не разумею, чаму ўсё так добра працуе, як механізм гадзінніка. Потым бачу цэнтр усяго дзейства — крэсла, дзе сядзіць яна — Валянціна Гаявая. Спакойна карэктуюе тое, што ёй не спадабалася, у левай руцэ трымае мікрафон, нагой адстуквае танцавальны рытм. Я дастаю камеру, каб зрабіць фотаздымак, бо тут, куды ні глянь, паўсюль прыгожыя па-дэ-дэ, сустракаюся позіркамі з Гаявой, і яна паказвае мне, што можна працаваць, адорвае мяне ўсмешкай. Я выдыхаю і пачынаю вывучаць прастору і людзей, якія сабраліся на рэпетыцыі. Адразу ўпадаю ў танцавальны транс, такое адчуванне, што я таксама танцую разам з імі. Праз колькі хвілін успамінаю, што «Харошкам» сёлета 45 гадоў. Прабыўшы на рэпетыцыі да канца, я зразумела, што «Харошкі» ніколі не пасталеюць. Чаму? Таму што тут працуюць людзі, адданыя сваёй працы, і ўсе выглядаюць нібыта ім 20.

Таццяна ТКАЧОВА, фота аўтара.

Скарытайцеся
вашым
смартфонам,
каб адсканаваць
QR-код і убачыць
больш фота.